Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

11. července 2013 *

„Výklad rozsudku — Nepřípustnost“

Ve věci C-496/09 INT,

jejímž předmětem je žádost o výklad rozsudku ze dne 17. listopadu 2011, Komise v. Itálie (C-496/09), podaná dne 14. února 2013 na základě článku 43 statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 158 jednacího řádu Soudního dvora,

Italská republika,

další účastnice řízení:

Evropská komise,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Lenaerts, místopředseda Soudního dvora vykonávající funkci předsedy třetího senátu, T. von Danwitz, E. Juhász, G. Arestis a D. Šváby (zpravodaj), soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

po vyslechnutí generálního advokáta,

vydává toto

Usnesení

1 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 14. února 2013 podala Italská republika žádost o výklad bodů 52, 55 a 68 odůvodnění, jakož i bodu 2 výroku rozsudku ze dne 17. listopadu 2011, Komise v. Itálie (C-496/09, Sb. rozh. s. I-11483, dále jen „rozsudek, o jehož výklad se žádá“).

2 Italská republika žádá Soudní dvůr, aby vyložil:

— výraz „částka, která nebyla dosud vrácena k datu vyhlášení tohoto rozsudku“, který je obsažen v bodech 52, 55 a 68 odůvodnění, jakož i v bodě 2 výroku tohoto rozsudku, v tom smyslu, že se jedná o částky dosud nevrácené k datu, kdy byla v řízení ukončena fáze provádění důkazů, tedy k okamžiku, v němž došlo k vykrystalizování skutkového stavu relevantního pro řízení, na jehož základě Soudní dvůr o sporu rozhodl;

* Jednací jazyk: italština.

— výraz „které ještě nebyly vráceny, nebo toto vrácení nebylo na konci dotyčného období prokázáno“ obsažený v bodech 52, 55 a 68 odůvodnění a v bodě 2 výroku tohoto rozsudku v tom smyslu, že Evropská komise má pro účely pololetního hodnocení pokroku Italské republiky se získáváním nazpět předmětných podpor zohledňovat nejen dokumenty vztahující se k tomuto pololetí, které jí byly známy před jeho uplynutím, nýbrž všechny dokumenty týkající se příslušného pololetí.

Rozsudek, o jehož výklad se žádá

3 V rozsudku, o jehož výklad se žádá, Soudní dvůr uvedl a rozhodl:

„1. Italská republika tím, že po uplynutí lhůty určené v odůvodněném stanovisku vydaném Komisí Evropských společenství dne 1. února 2008 na základě článku 228 ES nepřijala všechna opatření nezbytná pro splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 1. dubna 2004, Komise v. Itálie (C-99/02 [Recueil, s. I-3353]), týkajícího se navrácení podpor ze strany příjemců, kteréžto byly rozhodnutím Komise 2000/128/ES ze dne 11. května 1999 o režimu podpor poskytnutých Itálií na opatření k podpoře zaměstnanosti [(Úř. věst. 2000, L 42, s. 1)] shledány protiprávními a neslučitelnými se společným trhem, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z tohoto rozhodnutí a z čl. 228 odst. 1 ES.

2) Italské republice se ukládá, aby Evropské komisi zaplatila na účet „Vlastní zdroje Evropské unie“ penále ve výši násobku základní částky 30 milionů eur a procentního podílu protiprávních neslučitelných podpor, které ještě nebyly vráceny, nebo toto vrácení nebylo na konci dotyčného období prokázáno, vypočítaného v poměru k celkové částce, která nebyla dosud vrácena k datu vyhlášení tohoto rozsudku, a to za každé pololetí, v němž došlo k prodlení při provádění opatření nezbytných ke splnění povinností vyplývajících z rozsudku ze dne 1. dubna 2004, Komise v. Itálie (C-99/02), v období od vyhlášení tohoto rozsudku až do splnění povinností vyplývajících z uvedeného rozsudku ze dne 1. dubna 2004.

3) Italské republice se ukládá, aby Evropské komisi zaplatila na účet „Vlastní zdroje Evropské unie“ paušální částku ve výši 30 milionů eur.

[...]“

Vyjádření účastnic řízení

4 Zaprvé Italská republika uvádí, že výklad výrazu „k datu vyhlášení rozsudku“ v tom smyslu, že se jím rozumí stav k 17. listopadu 2011, tedy datu vyhlášení rozsudku, o jehož výklad se žádá, a nikoli stav existující k datu ukončení šetření v daném řízení, ji vystavuje nepřiměřeným následkům, jelikož k její tíži zpřísňuje penále. Tento výklad je podle jejího tvrzení také v rozporu s logikou mechanismu ukládání penále upraveného v čl. 228 odst. 2 ES, neboť podřizuje jeho částku okolnosti, která uniká kontrole tohoto členského státu, jelikož toto penále neváže ke skutkovému stavu, z něhož Soudní dvůr vycházel za účelem určení jeho výše.

5 Zadruhé Italská vláda tvrdí, že výklad výrazu „které ještě nebyly vráceny, nebo toto vrácení nebylo na konci dotyčného období prokázáno“ v tom smyslu, že vylučuje možnost, aby Komise pro účely stanovení s tím souvisejícího penále zohlednila důkazy předané tímto členským státem po uplynutí daného pololetí, není nejen k zajištění splnění povinností vyplývajících z výše uvedeného rozsudku Komise v. Itálie přínosný, ale je i v rozporu se zásadou loajální spolupráce zakotvenou nyní v čl. 4 odst. 3 SEU.

6 Komise považuje žádost o výklad podanou Italskou republikou za nepřípustnou, jelikož neexistují žádné pochybnosti o smyslu a dosahu rozsudku, o jehož výklad se žádá, a tvrdí, že hlavním cílem této žádosti je zpochybnění jasného obsahu tohoto rozsudku, jakož i změna jeho dosahu ve prospěch tohoto státu.

K žádosti

7 Článek 158 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že v souladu s článkem 43 statutu Soudního dvora Evropské unie podá Soudní dvůr v případě pochybností o smyslu a dosahu některého rozsudku nebo usnesení jeho výklad na žádost kteréhokoli účastníka řízení nebo orgánu Unie, jestliže prokážou, že mají na věci právní zájem.

8 Je třeba uvést, že k tomu, aby byla žádost o výklad přípustná, musí být podle judikatury Soudního dvora jejím předmětem výrok dotčeného rozsudku spolu s jeho podstatným odůvodněním a jejím účelem odstranění nejasnosti nebo víceznačnosti, které by mohly mít dopad na smysl a dosah samotného rozsudku, a to v rozsahu, v němž mělo být rozhodnuto v konkrétní věci, která byla Soudnímu dvoru předložena. Žádost o výklad tedy není přípustná, jestliže se týká bodů, které nebyly dotčeným rozsudkem řešeny [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 20. dubna 2010, Pellegrini v. Komise, C-114/08 P(R)-INT, bod 6, jakož i citovaná judikatura].

9 K prvnímu bodu předložené žádosti je nutno konstatovat, že výrok rozsudku, o jehož výklad se žádá, odkazuje ve svých bodech 52, 55 a 68 odůvodnění výslovně na datum vyhlášení uvedeného rozsudku jako na datum rozhodné pro určení celkové částky podpor, které nebyly dosud vráceny, jež má sloužit jako základ pro výpočet degresivního penále, jehož zaplacení bylo tomuto členskému státu uloženo.

10 Stejně tak je v případě druhého bodu této žádosti nesporné, že striktně doslovný výklad výroku rozsudku, o jehož výklad je žádáno, umožňuje odůvodnit postup Komise, která při výpočtu procentní výše podpor, které je třeba považovat za nevrácené po uplynutí konkrétního pololetí, zohledňuje jen podklady, které obdržela před uplynutím dotyčného období.

11 V této souvislosti postačí konstatovat, že žádost Italské republiky usiluje v obou bodech o zpochybnění následků takového striktně doslovného výkladu výroku rozsudku, o jehož výklad je žádáno. Takové zpochybnění však není slučitelné ani s články 43 statutu Soudního dvora a čl. 158 odst. 1 jednacího řádu ani se zásadou věci pravomocně rozhodnuté, která se uplatňuje u rozsudků Soudního dvora.

12 Vzhledem k tomu, že žádost není založena na žádné pochybnosti o smyslu a dosahu rozsudku, o jehož výklad je žádáno, musí být tato prohlášena za nepřípustnou.

K nákladům řízení

13 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Italská republika neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) Žádost o výklad se zamítá.

2) Italské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.